

Een nieuw landschap...

Op de eerste dag van mijn VUT loop ik tijdens mijn gebruikelijke ochtendwandeling in de richting van het bosgebied de Woander.

Het palletbedrijf van Frans Bastin achter me latend, stap ik een wereld binnen van heuvels en ingezaaide akkers. Het groen van het ontkiemende zaad ligt reeds als een sluier over het landschap. We naderen immers de lente.

Tekenend, zonder pen en papier maar in gedachten, ben ik op deze plek vaak bezig met de horizon en zijn details, iedere boom en iedere glooiing heb ik wel eens een keer aan het papier toevertrouwd.

Flink doorstappend glijdt het landschap in een soort van digitale vorm aan mij voorbij. Bij iedere stap moet ik als het ware het perspectief van de tekening in mijn gedachtebeeld bijstellen.

Op een bepaald punt gekomen verdwijnt de horizon achter een heuvel en er vormt zich langzaam een nieuwe horizon. De heuvel waarachter de horizon is verdwenen is ineens geen detail meer maar hij vormt de hoofdzaak in een nieuw landschap.

Eigenwijs als ik ben neem ik geen genoegen met deze compositie en zoek ik in gedachten naar elementen waarmee ik de verdwenen horizon kan suggereren; 'toppen van bomen of overlappingsen of schaduwen'.

Maar helaas, er zijn geen bomen en er zijn geen overlappingsen en de lucht is helder blauw. Piekerend over dit probleem loop ik verder. Ik merk opeens dat details om de verdwenen horizon te suggereren niet meer belangrijk zijn.

Mijn concentratie richt zich volledig op het nieuwe landschap met een nieuwe horizon, de heuvelkam die steeds dichterbij komt en als het ware een scherpe lijn vormt in een vlak van lucht en aarde.

Deze lijn trekt mijn aandacht. Hij verandert mijn gedachtebeeld, zodanig dat ik besluit om opnieuw te beginnen, op een nieuw blad papier en met een nieuwe horizon.

Cor Geilen